

minunează fără sfârșit și zice: „Ah, ce Dumnezeu avem!”. Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună pe deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se veselească și nu l-a învinuit (Luca, 15). Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!

Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni! Dacă vrei să cunoști pe Domnul, smerește-te până la sfârșit, fii ascultător și înfrânat în toate, iubește adevărul și negreșit Domnul îți va da să-L cunoști prin Duhul Sfânt; și atunci vei ști din experiență ce este iubirea lui Dumnezeu și ce este iubirea de oameni.

Sursa: **Sfântul Siluan Athonitul**, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Editura Deisis

PROGRAMUL LITURGIC

Joi 24 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 25 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Domnului (Crăciunul)
Sâmbătă 26 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Soborul Maicii Domnului
Duminică 27 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 1, 11-19; Ev. Matei 2, 13-23; glas 4, voscr. 7 → Duminică după Nașterea Domnului (a Sfinților Iosif Logodnicul, David Prorocul și Iacob, ruda Domnului. Fuga în Egipt); → Sfântul Apostol Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE-HANUL COLȚEI

„Nimeni care pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu.” – Ev. Luca 9,

Nr. 369 / 20 decembrie 2020

SFÂNTUL
IOAN GURĂ DE AUR

347 – 407

PATERNITATEA DUHOVNICEASCĂ

Și după cum femeile care au născut și au ajuns mame sunt legate neconținut de copiii pe care i-au născut, oriunde ar fi ele, tot așa și Pavel; dar, mai bine spus, Pavel era mai puternic legat de ucenicii lui, cu atât mai mult cu cât nașterile duhovnicești sunt mai puternice decât nașterile trupești. Și Pavel nu i-a născut numai o dată, ci chiar de două ori pe aceiași ucenici, că striga, spunând: „Copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii” (Galateni 4,19).

Cu o femeie nu se poate întâmpla niciodată asta, nici n-ar putea naște din nou același copil; Pavel însă a suferit ceea ce nu se poate vedea în natură: a născut din nou pe cei pe care-i născuse o dată și a suferit cu ei iarăși durerile groaznice ale nașterii. De aceea, voind să-i miște, le spunea:

„...pentru care sufăr iarăși durerile nașterii”. Aproape că le spunea: „Fie-vă milă de mine! Niciun fiu nu împovărează a doua oară pântecele mamei cu durerile nașterii, așa cum voi mă siliți să sufăr”. Nașterile cele trupești durează câțeva vreme; trec după ce copilul a ieșit din pântecele mamei; cât despre nașterile cele duhovnicești însă, nu-i așa; durează luni întregi; uneori aceste dureri au ținut un an întreg, și Pavel tot n-a născut pe cei zămisliți; în nașterile trupești numai trupul suferă dureri; în nașterile cele duhovnicești durerile nu muncesc pântecele, ci sfâșie însăși tăria sufletului.

Și ca să afli că nașterile cele duhovnicești sunt mai chinuitoare, te întreb: cine a dorit vreodată să sufere iadul pentru copiii pe care i-a născut? Pavel, însă, nu numai că preferă să sufere iadul, dar chiar se roagă să fie anatema de la Hristos numai ca să poată naște pe iudei pentru Hristos (Romani 9,3).

Pentru ei suferirea neconținut durerile nașterii; iar pentru că nu putea să-i nască, se plângea, zicând: „*Mare îmi este întristarea și necurmată durerea în inima mea*” (Romani 9,2); iar în altă parte, iarăși: „*Copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii până ce Hristos va lua chip în voi*” (Galateni 4,19). Care pântece a fost mai fericit decât acela care a putut naște astfel

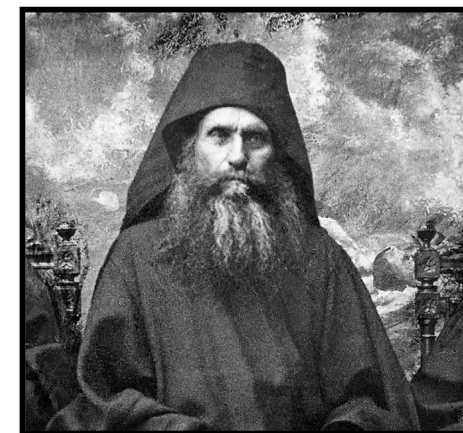
de copii, încât să aibă în ei pe Hristos? Care pântece a fost mai roditor decât acela care a născut întreaga lume? Care pântece a fost mai puternic decât acela care a fost în stare ca, pe cei odată născuți și crescuți, dar avortați, să-i nască iarăși și să-i plăsmuiască din nou? Asta n-o poate face nașterea trupească! Dar pentru ce Apostolul n-a spus: „Copiii mei, pe care vă nasc iarăși, din nou”, ci: „pentru care sufăr iarăși durerile nașterii”, deși în altă parte spusese că-i naște: „*în Hristos Iisus v-am născut*?” (I Corinteni 4,15). În acest din urmă text, Pavel a vrut să arate numai înrudirea; în celălalt text, a căutat să arate și durerile nașterii.

Dar pentru ce-i numește copii, când încă nu i-a născut? Că dacă suferă durerile nașterii, înseamnă că încă nu i-a născut. Pentru ce, dar, îi numește copii? Ca să arate că nu aceste dureri de naștere sunt durerile pe care le-a avut când i-a născut; iar cuvintele acestea erau îndestulătoare să-i rușineze. „V-am fost odată tată!”, le spune Pavel. „Am îndurat pentru voi durerile de naștere, pe care trebuia să le îndur. Ați fost odată copiii mei. Pentru ce, dar, mă siliți să sufăr a doua oară durerile nașterii? Destule sunt durerile nașterii celei de la început. Pentru ce mă chinuiți iarăși cu dureri de naștere?” Lui Pavel îi

pricinuiau tot atât de mari dureri și cei care încă nu credeau, ca și credincioșii care cădeau. Era chinuitor să vadă că trec iarăși la necredință, după ce se împărtășiseră cu niște taine așa de mari.

De aceea, pentru că durerea era ascuțită și strigătele de durere mai puternice decât ale unei femei ce naște, zicea: „*Fiii mei pentru care sufăr iarăși durerile nașterii până ce Hristos va lua chip în voi*” (Galateni 4,19). Grăia așa, pentru că voia să le și întărească încrederea, dar să-i și înfricoșeze, îi înfricoșa și le băga spaimă în suflet, spunându-le că Hristos n-a luat chip în ei; și iarăși căuta să întărească în ei încrederea, spunându-le că e cu puțință ca Hristos să ia chip în ei. Cuvintele: „*până ce va lua chip în voi*” arată și una, și alta: și că n-a luat încă chip în ei, dar că e cu puțință totuși să ia chip. Dacă n-ar fi fost cu puțință, în zadar le-ar fi spus: „*până ce va lua Hristos chip în voi*”; i-ar fi nutrit cu speranțe deșarte. Știind dar acestea, să nu deznădăduim nici noi, dar nici să ne trândăvim. Amândouă sunt pierzătoare.

Sursa: *Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii despre pocăință*, Editura Apologeticum

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL

1866 – 1938

DESPRE IUBIRE

Sufletul păcătos care nu cunoaște pe Domnul se teme de moarte, gândind că Domnul nu-i va ierta păcatele sale. Dar aceasta e pentru că sufletul nu cunoaște pe Domnul și cât de mult ne iubește. Dacă oamenii ar ști aceasta, nici un singur om nu ar mai deznădădui, pentru că Domnul nu numai că iartă, dar se și bucură de întoarcerea păcătosului. Chiar și atunci când moartea îți bate la ușă, crede cu tărie că, de îndată ce vei cere iertare, o vei și dobândi.

Domnul nu e ca noi. El este blând și milostiv și bun, și atunci când sufletul îl cunoaște, el se